

কঙালবদনা অৱি নিষ্ঠুৰ'কপসী,
শোণিত-পিপাসী !
ছটি বৰ্ষ তপস্যাৱ ফলোপৰি পুজকে উলিমি'
যবে নৃত্য কৱ তুমি দশন বিকশি',
ৱোঁৰাকিয়া শিহরিয়া কাপি উঠে ষত বুবামল,
নিৱাশা-আশাৱ যুক্তে সদা হয় হৃদয় বিকল ;
গেজেটে প্ৰকাশ কৱি' কৰণাৱ কাহিনৈ তোমাৱ,
কিঞ্চ কৱ কত চিন্ত, কৱ প্ৰাণে হতাশা-সঞ্চাৱ
অতি গুৰুভাৱ।

উপাধিৰ একচৰ্ত্তা হে রাণী স্বাধীনা
দয়ামালাহীনা !
চাকুৱী-নদীৱ ভৌৱে তব তৱী ভৱণা আমাৱ,
এই মাজ জানিষাছি সাৱ।
মূৰকেৱ অঞ্চল্যাৱে ধোত তব তহুৱ তনিয়া,
দৱিশ্বেৱ মুদ্রা-ৱক্তে আঁকা তব চৱণ-শোণিয়া ;
মুক্তবেণী, কুচ্ছিলভ্যে, মুক্ত-কৱে কৱি এ মিনতি
হনি-সৱে ফুটে যেন অৱিদ্য-পদযুগ-জ্যোতি ;
দীন আমি অতি।

অৰ্জুবন ভৱি' মানস-ৱজিণী,
হে দুপ-সজিনী !

শ্ৰীনৃপেক্ষকুমাৱ বশু,
ধিতীয় বাৰ্ষিক শ্ৰেণী, 'জি' বিভাগ।

১৯৮৮ —